

Şansıma güvenirim. Sürekli olarak şansınız iyi gitmez. Benimki de öyledir ama önemli anlarda sürekli iyi gitmiştir. Mesela halen yaşıyor olmamı şansıma borçluyum. Bazı rastlantıları mantıklı olarak açıklayamazsınız, şansınız iyi gitmiş ve öyle rastlamıştır.

İnsan bir yandan da şansını hazırlamak zorundadır.

Şu sözü çok severim: dere yatağında inci aranmaz.

İnci aramak istiyorsan açık denize gideceksin. Orada da bulamayabilirsin ama bulabilme ihtimali vardır, dere yatağında ise yoktur.

Ağustos 1982’de kuruluşunda en fazla fonksiyon taşıdığım örgütten ayrılınca büyük bir şansın kapısını da açmış oldum. Bunu açık olarak daha sonra anlayacaktım ama olan da buydu.

Paris’te yapacağımı yapmıştım. Bu konuda sadece Paris ev işgalleri yeterlidir. Fransızca ve Türkçe basında yer alan, Fransız televizyonunun da işgaller ilgili program yaptığı, duymayanın kalmadığı eylemden daha ilerisi yapılamazdı. Paris çok yönlülüğüne karşın Türkiye’den bir devrimci için hareket alanı dar olan bir yerdi. Bu kentten ayrılmak hoşuma gitmedi ama asıl alanın Almanya olduğunu da biliyordum.

O ülkeye geldiğim yıl Yazın Dergisi Direniş adıyla başlamamış olsaydı –insanımız Direniş kelimesini çok sever, ben sevmem. Direniş pasif bir eylemdir, yapılane karşı koymaktır. Aktiften, üretenden yanayımdır- Yazın’ın çıkması hayli gecikirdi.

1984 yılında çıkaran arkadaşlar, birisiyle aynı örgütten birlikte ayrılmıştık, dergiyi yürütemeyeceklerini söylediler. Dergiyi ben üstlendim. Girdiğim yeni örgüt ve çevresinde iyi bir

mizampajcı vardı. Mizampajı ben de yapardım ama o çok daha iyiydi.

Dergi gelişerek 25 yıl daha sürecekti.

Dergi çıkarmak kolay değil... Hazırlayıp bastırmakla olmuyor, dağıtımı ve parasının toplanması gerekir ki yayınlanması devam etsin.

Dağıtımı yapan Almanya örgütüydü. Yıllarca büyük olmayan açıklarla işi götürebildik. Açıkları da sübvansiyonla kapatıyorduk ki kimsenin de buna itirazı yoktu.

Bu dergi yıllarca 12 Eylül sonrasında Avrupa ülkelerine gelmek zorunda kalmış Türkiyeli aydınların yazılarını yayınlayan organ oldu.

Bugün bile, aradan en az 40 yıl geçtikten sonra, Türkiyeli devrimcilerin Avrupa ülkelerinde gerçekleştirdiği önemli faaliyetler arasında yer alır.

Paris ev işgalleri de öyledir.

Almanya'ya gelmeseydim Yazın da olmazdı.

Şansınız olsa bile onu değerlendirebilmeniz gerekir. Aksi durumda şans gelir ve gider.

Fransa'da Almanya'daki kadar gelişmiş okuma imkanları var mıdır, bilmiyorum.

Mutlaka vardır ve zaten Paris'te kaldığım bir yıl içinde kendi işimi kendim görecektim kadar Fransızca öğrenmiştim. Yine de değişik kaynakları bulmak imkanının Almanya kadar geniş

olduğunu sanmıyorum. Dahası, bu imkanlar zamanla genişledi.

Mesela eskiden üniversite kütüphanelerinden ancak üniversite öğrencisi olduğunuz zaman ödünç kitap alabilirdiniz. Almanya'da iki kere üniversite bitirdim ve bu imkandan yararlandım ve artık öğrenci olmadığım zaman da kitap ödünç almak için öğrenci olmak şartı kalktı. Sadece bu eyalette oturacaksınız, o kadar...

Düşünebiliyor musunuz Frankfurt'taki Goethe Üniversitesi kütüphanesinden sayısını bilemediğim kadar çok kitabı ödünç alabilirsiniz. Okumak için o kadar çok kitap alıyordum ki, kütüphanelerin memurları beni tanıdılar.

Paris'te ya da Fransa'nın başka yerinde bu kadar geniş imkan bulabileceğimi sanmıyorum.

Büyük şans, orası öyle ama bu şans ben hazırladım.

Kütüphanelerden kitap ödünç almak serbestleşmeden önce ayda ortalama 500 Avro kitap parası veriyordum. Bütün gün çalış ve kazancını kitaba yatır...

Ekonomik durum genel olarak kötüleşince kütüphaneler serbestleşti.

Bu kadar kaynağı değerlendirebilmek için iyi derecede İngilizce ve Almanca bilmeniz gerekiyor. Burada şansın yeri bulunmuyor, öğreneceksiniz.

Fransızların kültürel ırkçılığına kızarım. Çok sayıda Alman iyi Fransızca bilir ama Fransa'da Almanca bilen çok sayıda kişi yoktur.

Aynı belirleme İspanyolca için de yapılabilir. Özellikle öğretim üyeleri arasında İspanyolca bilenler az değildir.

Fransa'da yayınlanan önemli bir kitap kısa sürede Almancada da yayınlanır. Aynısını Fransa için söylemek mümkün değildir.

Fırsatım olsaydı Fransızcamı ilerletir, ek olarak da Rusça öğrenirdim ama fırsat bulamadım.

Büyük kitap hizmetinin bulunması bir şeydir, kitap okuma alışkanlığı başka bir şeydir.

Okumayan okumasın, bana ne!

Şansıma güvenirim ve böyle süreceğine de inanıyorum.